

РЕШЕНИЕ

№ 877

гр. София, 15.02.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 18.01.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **5122** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 405 от Кодекса на труда /КТ/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу Предписания от № 2 до № 12, обективирани в Протокол за извършена проверка изх. № ПР1745535/19.12.2017г., издаден от инспектори в Дирекция „Инспекция по труда”- С., към Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“.

В жалбата са изложени съображения относно незаконосъобразността на дадените предписания. Правомощията на Инспекцията по труда да издава предписания за изплащане на трудови възнаграждения и обезщетения след прекратяване на трудовото правоотношение възникват по силата на допълнение към КТ, след изменението на КТ от 22.12.2017г. До този момент се приема наличието на трудовоправен спор, който подлежи на разглеждане от гражданския съд. След прекратяване на трудовото правоотношение липсват качествата на страните „работник“ и „работодател“. Отделно от това, било образувано дело пред Софийски районен съд с предмет оспорване заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение, като били посочени две дати – 03.10.2017г. и 30.10.2017г., но и двете предхождащи датата на издаването на протокола. Предмет на образуваното гражданско дело била и дължимостта на възнагражденията за месеците от 06.2017г. до 09.2017г., съвпадащи с предписания от № 8-11 от протокола. Приложение намирала и разпоредбата на чл. 404, ал. 3 КТ. Моли предписанията да бъдат отменени.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, чрез процесуалния си представител, поддържа изложеното в жалбата. Претендира присъждане на разноски в размер на 300 лева. Представени са писмени бележки.

Ответникът, Дирекция „Инспекция по труда“ – [населено място], редовно призован, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата като неоснователна и излага съображения за законосъобразност на дадените предписания. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Представени са писмени бележки.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите и възраженията на страните и прецени събраните и приети по делото доказателствата, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

От 12.10.2017г. до 19.12.2017г. била извършена проверка на [фирма] по неговите седалище и адрес на управление: [населено място], район „С.“, [улица], вх. Б, ет. 6, ап. 44, на която присъствал управителят на дружеството Б. Н. Б.. Проверката била извършена от главни инспектори към Дирекция „Инспекция по труда“ – [населено място] - Е. А. К., М. Б. А. и Е. Ц. В.. Констатирано е следното:

1. При извършено посещение на място на 12.10.2017г. в обект: офис, находящ се в [населено място], [улица], вх. Б, ет. 6, се установи, че работодателят не държи на разположение на контролните органи екземпляр от Правилника за вътрешния трудов ред, в нарушение на чл. 403а, ал.1 от КТ.

2-11. При преглед на представената ведомост за заплати на [фирма] за месец декември 2016г., за месеците от януари до септември 2017г. вкл., се установи, че на М. З. З., му е начислено трудово възнаграждение пропорционално на отработеното време. В раздел II, т.1 от сключения трудов договор между лицето и [фирма], е договорено следното: „...Да заплаща трудовото възнаграждение на РАБОТНИКА/СЛУЖИТЕЛЯ/ ежемесечно“, т.е. трудовите възнаграждения на М. З. З. е следвало да бъдат изплатени до края на съответния месец. По време на проверката не били намерени документи, удостоверяващи изплащането на трудовите възнаграждения на лицето. Предвид гореизложеното, работодателят не е изплатил на горепосоченото лице, уговореното трудово възнаграждение за извършената работа за съответния месец в нарушение на чл. 128, т. 2 от КТ.

За месеците от май до юли 2017 г. е посочено следното:

- нарушението - неизплащане на трудовото възнаграждение за месец май 2017г. /до 31 май 2017 г./, е извършено на 01.06.2017г. и е констатирано на 17.10.2017г. в Дирекция „Инспекция по труда“ – [населено място], при преглед на изисканите и представени документи от дружеството;

- нарушението - неизплащане на трудовото възнаграждение за месец юни 2017г. /до 30 юни 2017 г./, е извършено на 04.07.2017г. и е констатирано на 17.10.2017г. в Дирекция „Инспекция по труда“ – [населено място], при преглед на изисканите и представени документи от дружеството;

- нарушението - неизплащане на трудовото възнаграждение за месец юли 2017г. /до 31 юли 2017г./, е извършено на 01.08.2017г. и е констатирано на 17.10.2017г. в Дирекция „Инспекция по труда“ – [населено място], при преглед на изисканите и представени документи от дружеството.

12. Представена била Заповед № 1/06.10.2017г. за прекратяване на трудовото

правоотношение с М. З. З., в която не е определено обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск, пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж. Във връзка с акт по реда на надзора за законност по пр. пр. Акт № И-12/2017 г. II от 13.03.2017 г., издаден от Върховна административна прокуратура, контролните органи на Инспекция по труда считат, че работодателят не е определил парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск, пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж, при прекратяване на трудовото правоотношение на М. З. З., в нарушение на чл. 224, ал. 1 от КТ.

13. При преглед на трудовото досие на М. З. З. се установява, че същият е изпратил уведомително писмо до [фирма], с което желае трудовото му правоотношение да бъде прекратено на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ, както и да му бъдат предоставени извлечения от ведомостите за заплати, за изплатените му или неизплатените му трудови възнаграждения и обезщетения за периода от 01.01.2013г. до момента на прекратяване на трудовото му правоотношение. Уведомителното писмо е получено на 03.10.2017г.

За предотвратяване и отстраняване на констатираните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, на основание чл. 404, ал. 1, т.1 от Кодекса на труда, са отправени следните предписания:

№ 2- № 11. Работодателят [фирма] да изплати уговореното трудово възнаграждение за извършената работа за месец декември 2016 г., за месеците от януари до септември 2017 г., вкл., на М. З. З., съгласно чл. 128, т. 2 от КТ, със срок 10.01.2018 г.

№ 12 - Работодателят да определи и да изплати обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск, пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж на М. З. З., съгласно чл. 224, ал. 1 от КТ, със срок 10.01.2018 г.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима съгласно мотивите на Определение № 12391/15.10.2018г. по дело № 12359/2018г. на ВАС на РБ, VI отделение, с което делото е върнато на същия съд за продължаване на съдопроизводствените действия по чл. 235 АПК.

Съгласно чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ /в редакцията от ДВ, бр. 54 от 17 Ю. 2015г./ „за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, както и органите по чл. 400 и 401 по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да прилагат следните принудителни административни мерки: да дават задължителни предписания на работодателите, предприятията ползватели, органите по назначаването и длъжностните лица за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, включително и на задълженията по социално-битовото обслужване на работниците и служителите и на задълженията за информиране и консултиране с работниците и служителите по този кодекс и по Закона за информиране и консултиране с работниците и служителите в многонационални предприятия, групи предприятия и европейски дружества, както и за отстраняване на недостатъците по осигуряването на здравословни и безопасни условия на труда“. Предписанията представляват индивидуален административен акт /ИАА/ съгласно чл.

21 от АПК, доколкото е налице изрично волеизявление на инспектори на Дирекция „Инспекция по труда“, с което непосредствено са засегнати права, свободи и/или законни интереси на [фирма]. С налагането на принудителни административни мерки /ПАМ/, каквито по същество са отправените предписания, се цели да се предотвратят, преустановят или поправят вредните последици от нарушенията на трудовото законодателство, поради което и те се обособяват в три основни вида групи – за предотвратяване на нарушения на трудовото законодателство /превантивни, предотвратяващи нарушението/, за преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство /преустановителни/, както и за отстраняване /поправяне, възстановяване/ на вредните последици от тях /възстановителни/. Предмет на настоящото производство при това са предписанията от № 2 до № 12, обективирани в Протокол изх. № ПР1745535/19.12.2017г., за които е указан и срок за изпълнение /чл. 405 КТ/. Предписание № 1 от цитирания протокол не е оспорено, поради което и по отношение на него съдът не дължи произнасяне.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Съдът следва да прецени законосъобразността на оспорените предписания на всички основания, посочени в чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

На първо място, съгласно чл. 399, ал. 1 от КТ /в приложимата редакция/ „цялостният контрол за спазване на трудовото законодателство във всички отрасли и дейности се осъществява от Изпълнителната агенция „Главна инспекция по труда“ към министъра на труда и социалната политика“. Правата на контролните органи са разписани в разпоредбата на чл. 402 от КТ и в приетия на основание чл. 54, ал. 3 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд и чл. 55 от Закона за администрацията Устройствен правилник на ИА „ГИТ“ /УП; в сила от 29.01.2014 г./. В чл. 16, ал. 2 и ал. 4 от УП са посочени дейностите, които се извършват в Дирекциите „ИТ“ като част от специализираната към ИА „ГИТ“ администрация, както и правомощията, които са възложени на техните директори. Контролен орган за това дали е спазено трудовото законодателство е инспекторът, който при и по повод изпълнение на служебните си задължения, има правомощия, установени в Кодекса на труда, в Закона за здравословни и безопасни условия на труд, в Закона за насърчаване на заетостта, Закона за държавния служител и в други нормативни актове /чл. 21, ал. 1 от УП/. При установяване на нарушение на законодателството инспекторът прилага принудителни административни мерки, определени в нормативните актове, по които Главната инспекция по труда осъществява контролна дейност /чл. 21, ал. 4, т. 1 от УП/. В конкретния случай са приложени на л. 116-120 от делото заповеди за изменение на служебни правоотношения и длъжностни характеристики, удостоверяващи необходимата компетентност на Е. А. К. и М. Б. А., в качеството им на контролни органи да отправят предписания за отстраняване на нарушения на трудовото законодателство. Актът в оспорените му части е постановен от компетентен орган по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК във връзка с чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ, при липсата на основания за обявяване на неговата нищожност /Решение № 4140 от 11.04.2016г. по адм. д. № 5812/2015г., VI отд. на ВАС на РБ/.

На второ място, съдът приема, че поради липсата на изрична разпоредба в КТ

относно формата и съдържанието на предписанията, приложение следва да намери чл. 59, ал. 2 от АПК. В протокола за прилагане на ПАМ липсват каквито и да било фактически констатации, които да обуславят дадените обобщени предписания. Не е съобразена разпоредбата на чл. 124 КТ, разписваща съдържанието на трудовото правоотношение - работникът или служителят да изпълнява работата, за която се е уговорил, и да спазва установената трудова дисциплина, насрещни на които са задълженията на работодателя - да осигури на работника или служителя условия за изпълнение на работата и да му плаща възнаграждение за извършената работа. В този смисъл, не е изследвано обстоятелството каква е извършената в действителност работа от М. З. З., съответно – изпълнени ли са точно и добросъвестно трудовите му задължения /чл. 124-125 КТ/. Не е изяснено какъв е размерът на задълженията на работодателя - трудово възнаграждение по чл. 128, т. 2 КТ и неизползвания платен годишен отпуск по чл. 224, ал. 1 КТ. За последното не е посочен и период, за който се дължи, като е възпроизведено единствено разписаното в разпоредбата - пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж. Не са обсъдени писмените доказателства, отразяващи уговореното и начислено трудово възнаграждение, съответно – каква част от него е изплатено и въобще извършени ли са плащания за съответните месеци. В конкретния случай не се касае за неначисляване на дължимото трудово възнаграждение във ведомостите за заплати по смисъла на чл. 404, ал. 1, т. 8 КТ, което разграничение е направено в мотивите на Решение № 6583 от 15.05.2013г. на ВАС на РБ по адм.д. № 1628/2013г. на VI отд., както и само за начисляване на трудовото възнаграждение, обуславящо спор за дължимостта, не и за изплащането на начислено вече трудово възнаграждение, което разграничение е направено в мотивите на Решение № 14212 от 22.11.2017г. на ВАС на РБ по адм.д. № 8829/2016г. на VI отд. и Решение № 861 от 26.01.2015г. на ВАС на РБ по адм.д. № 11934/2014г. на VI отд. При това издаденият акт се явява немотивиран, разписаната в него фактическа обстановка е непълна, не съответства изцяло на събрания по преписката доказателствен материал, което обуславя и изводи за неправилното ѝ подвеждане под материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на дружеството, работодател по смисъла на § 1, т. 1 ДР КТ. Административният орган не е изяснил всички относими към спора факти и обстоятелства, нарушение на чл. 35 АПК, както и не е събрал служебно всички допустими, относими и необходими доказателства по чл. 36 АПК. Не са обсъдени приложените по делото писмени доказателства – трудов договор и допълнителни споразумения към него относно съществуващото с М. З. З. трудово правоотношение /л. 100-101/, общи ведомости за заплати за периода от декември 2016г. до септември 2017г. без подпис на работника /л. 102-гръб-108/, изплатени заплати на лицето по ведомост /л. 127-128/. Последните две и с оглед разпоредбата на чл. 270, ал. 3 КТ, касаеща начините на изплащане на трудовото възнаграждение - лично на работника или служителя по ведомост или срещу разписка; по писмено искане на работника или служителя - на негови близки, или чрез превод на влог в посочената от него банка /Решение № 4140 от 11.04.2016г. по адм. д. № 5812/2015 г., VI отд. на ВАС на РБ/. Действително работодателят [фирма] не е представител докозателства да е изпълнил задължението си по някой от предписаните с чл. 270, ал. 3 КТ начини. Това обстоятелство би било от значение в случаите, когато трудовото правоотношение с конкретния работник не е прекратено, за което ще бъдат изложени подробни съображения по-долу. Само при непрекратено трудово

правоотношение, с оглед разпоредбата на чл. 142, ал. 1 АПК във връзка с чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ /в редакцията от ДВ, бр. 54 от 17 Ю. 2015г./ защитата на работодателя може да бъде осъществена чрез оспорване на предписанието като принудителна административна мярка, респ. като утежняващ и задължаващ индивидуален административен акт, или по общия исков ред - чрез отрицателен установителен иск, че работникът, направил оплакване за неплатено трудово възнаграждение, няма вземане за неплатено от работодателя трудово възнаграждение, като и в двата случая обаче е необходимо работодателят да докаже твърдените от него факти и обстоятелства, че е изпълнил задължението си по чл. 128, т. 2 КТ по един или няколко от начините, посочени в чл. 270, ал. 3 КТ /Решение № 16404 от 13.12.2011г. по адм. дело № 8694/2011г., VI отд. на ВАС на РБ; Решение № 3755 от 15.03.2012г. по адм. дело № 2107/2012г., VI отд. на ВАС на РБ/. По изложените съображения и на основание чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 и т. 3 АПК актът в оспорените му части следва да бъде отменен /Решение № 1287/05.02.2015г. по дело № 9136/2014г. на ВАС на РБ, VI отделение; Решение № 15296 от 03.12.2012г. на ВАС на РБ по адм.д. № 10659/2012г. на VI отд.; Решение № 2509 от 21.02.2013г. по адм. дело № 12052/2012г., VI отд. на ВАС на РБ/.

На трето място, се констатира, че оспорените предписания са издадени в противоречие с материалния закон и неговата цел чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 4 и т. 5 АПК. Проверката на Дирекция „Инспекция по труда“- С., по спазване на трудовото законодателство от работодателя [фирма] е започнала по данни на М. З. З., посочени в известие за прекратяване с входящ номер от 03.10.2017г. и жалба от 20.10.2017г. /л. 173-175/. Към крайната дата на извършване на проверката и дата, на която е издаден оспореният акт - 19.12.2017г., трудовото правоотношение на З. е било прекратено. Не е съобразено от компетентните контролни органи основанието и датата на прекратяване, доколкото са посочени формално, но не са и обсъдени представените известие за прекратяване на трудов договор от М. З. З., получено на 03.10.2017г., с основание чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ – неплащане на трудовото възнаграждение за месеците май, юни и юли 2017г. /л. 20-22/, и Заповед № 1/06.10.2017г. за налагане на дисциплинарно уволнение /прекратяване на трудовото правоотношение/ поради неявяване на работа в течение на три последователни работни дни на основание чл. 190, ал. 1, т. 2 КТ, която заповед е получена на 30.10.2017г. /л. 11-13/. Препятства се преценката към кой от двата момента е прекратено трудовото правоотношение. Въпреки това, относимо при разрешаване на спора, но необсъдено от административния орган, е обстоятелството, че проверката за спазване на трудовото законодателство е приключила след прекратяване на трудовото правоотношение. Не е съобразено също, че по искова молба на М. З. З. от 05.12.2017г. на 08.12.2017г. е образувано гр. дело № 86082/2017г. на СРС, видно от която се иска признаване на

уволнението за незаконно, претендират се сумите за дължимото трудово възнаграждение за месец юни, юли, август и септември 2017г., обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за периода от 01.01.2014 г. до 02.10.2017г. и обезщетение по чл. 221, ал. 1 КТ; оспорва се и датата на прекратяване на трудовото правоотношение, доколкото в трудовата книжка е отразена дата 05.10.2017г. /л. 30/. Следователно, към датата на издаване на акта – 19.12.2017г., е било вече образувано гражданско дело с предмет част от предписанията на органите на Инспекцията по труда – трудово възнаграждение за периода от юни, юли, август и септември 2017г. и неизползван платен годишен отпуск, определен пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж, както и с изясняване на обстоятелството – основание, съответно дата, на прекратяване на трудовото правоотношение. Към настоящия момент по гр. дело № 86082/2017г. на СРС е постановен съдебен акт, невлязъл в сила, с който се отхвърля предявеният иск на М. З. З. с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ за признаване за незаконно и отмяна на уволнението, извършено със Заповед № 1/06.10.2017г. на основание чл. 330, ал. 2, т. 6 КТ с налагането на наказание „дисциплинарно уволнение“, отхвърлени са исковете, представляващи обезщетение за прекратяване на трудовото правоотношение от работника или служителя без предизвестие на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ в размер на brutното трудово възнаграждение за срока на предизвестията, както и за заплащане на сумата, представляваща незаплатено трудово възнаграждение по трудов договор за изпълнение на длъжността „техник компютърни системи“ за периода от 01.06.2017г. до 30.09.2017г., като е осъден работодателят [фирма] да заплати сума, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск по трудов договор за изпълнение на длъжността „техник компютърни системи“, дължимо при прекратяване на трудовото правоотношение за периода от 01.01.2014г. до 02.10.2017г. От така описаната фактическа обстановка се установява безпротиворечиво наличието на гражданско правен спор, възникнал преди датата на издаване на оспорения в настоящото производство административен акт. Няма спор, че Дирекция „Инспекция по труда“ е компетентна да налага принудителни административни мерки с цел преустановяване и предотвратяване на констатираните нарушения на трудовото законодателство, но не може да решава трудово правни спорове. Когато се касае за такъв спор, Дирекция „Инспекция по труда“ не притежава правомощието да го решава посредством налагането на ПАМ. В случаите, когато трудовите правоотношения са прекратени, в преобладаващата съдебна практика е възприето становището за имуществени спорове с

гражданско правен характер между работници и работодатели, които следва да бъдат разрешени по исков ред пред граждански съд. В този смисъл ВАС на РБ се е произнасял с Решение № 5879 от 29.04.2014г. по адм.д. № 12521/2013г. на VI отд., Решение № 15296 от 03.12.2012г. по адм.д. № 10659/2012г. на VI отд.; Решение № 8519 от 13.06.2012г. по адм.д. № 1770/2012г. на VI отд.; Решение № 6583 от 15.05.2013г. по адм.д. № 1628/2013г. на VI отд.; Решение № 1287/05.02.2015 г. по дело № 9136/2014 г. на VI отделение и др.

Следва да се има предвид при това и част от съдебната практика, която застъпва становището, че контролните органи на инспекцията по труда могат да дават общи предписания към работодателите да изпълняват задължението за изплащане на трудови възнаграждения по непрекратени трудови правоотношения, както и за начисляването им съгласно чл. 404, ал. 1, т. 8 от КТ, като даването на предписания за разрешаването на конкретен трудовоправен спор е извън компетентността им, предоставена им с чл. 404 от КТ /решение № 1095 от 30.05.2016г. по адм. дело № 565/2016г. на Административен съд – Пловдив, оставено в сила с Решение № 12744 от 24.10.2017г. по адм.д. № 7965/2016 г., VI отд. на ВАС на РБ; решение № 2305 от 2.12.2016г. по адм. д. № 2292/2016 г. на Административен съд Пловдив, оставено в сила с Решение № 3363 от 16.03.2018г. по адм.д. № 378/2017г., VI отд. на ВАС на РБ/. В решението по дело № 378/2017г. на VI отд. на ВАС е изложен и мотивът, че „констатирането на нарушения на трудовото законодателство като извод, вследствие от конкретни фактически констатации, свързани с конкретни лица по трудово правоотношение има за цел преустановяване на нарушението, но не и пряко да разреши спора или да облагодетелства работници, служители или държавни служители, за които е предвидена възможността по реда на КТ по гражданскоправен ред да предявят претенциите и да установят правата си и да постигнат решение на съда по заявените права“.

Настоящият състав приема, че контролните органи на Дирекция "Инспекция по труда" могат да упражняват своите правомощия и да дават задължителни предписания по спазване на трудовото законодателство само при наличие на съществуващо към този момент трудово правоотношение. Този извод съдът обосновава и с факта, че законодателят е употребил понятията „работодател“, „длъжностни лица“, „работници“, „служители“, които сами по себе си сочат на съществуващо правоотношение по престиране на работна сила, независимо дали се касае за трудово или служебно правоотношение /чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ – ДВ, бр. 54 от 17 Ю. 2015г.; чл. 402/. Инспекцията по труда не може да разрешава

имуществени спорове между страните по вече прекратени трудови правоотношения. С прекратяването на трудовото правоотношение вземането за неизплатено трудово възнаграждение и неизползван платен годишен отпуск вече е с гражданскоправен характер и следва да бъде реализирано по исков ред пред граждански съд. В тази посока е и разпоредбата на чл. 404, ал. 3 КТ /ДВ, бр. 54 от 17 Ю. 2015г./, съгласно която „когато задължителното предписание по ал. 1, т. 1 се отнася до отстраняване на нарушения на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, то може да бъде дадено по искане на работника или служителя до предявяването на иск пред съда, след което въпросът може да бъде решен само от съда. В тези случаи, когато по един и същ въпрос е дадено задължително предписание и има влязло в сила решение на съда, които си противоречат, изпълнява се решението на съда чл. 404, ал. 4 КТ /ДВ, бр. 54 от 17 Ю. 2015г./.

Към настоящия момент разпоредбата на чл. 404, ал. 1 КТ е изменена, като е създадена нова точка 12 /в сила от 22.12.2017г./, съгласно която „за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, както и органите по чл. 400 и 401 по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да дават задължителни предписания на работодателя и органа по назначаването за изплащане на неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения след прекратяване на трудовите правоотношения. Следователно, разписано е правомощието на контролните органи на инспекцията по труда да дават задължителни предписания като процесното, вкл. и след прекратяване на трудовото правоотношение, като е запазен срокът по чл. 404, ал. 3 КТ - до предявяването на иск пред съда, след което въпросът може да бъде решен само от съда. Правилото, че при противоречие между дадено задължително предписание и влязло в сила решение на съда приоритет има постановения съдебен акт, е запазено /чл. 404, ал. 4 КТ/.

С оглед гореизложеното, следва да бъдат отхвърлени като неоснователни възраженията на ответника, че издаването на предписанието е обусловено от акт по реда на надзора по пр. пр. № И-12/2017г. II от 20.02.2017г. на Върховна административна прокуратура, както и че обезщетението за неизползван платен годишен отпуск по чл. 224, ал. 1 КТ се дължи, доколкото се изпълнявало решение на СРС по смисъла на чл. 404, ал. 4 КТ. От една страна, няма доказателства, че решението по гр. дело № 86082/2017г. на СРС е влязло в сила /чл. 296

ГПК/. От друга страна, дори и то да е влязло в сила, се констатира противоречие с предписанието от № 8 до № 11, касаещо изплащането на трудовите възнаграждения на работника за месеците юни-септември 2017г., тъй като с постановления съдебен акт се отхвърлят така предявените иски. Следователно, в тази част предписанието би следвало да бъде отменено. Същият краен резултат би следвало да има и по отношение на предписанието от № 2 до № 7, както и по съображенията, изложени по-горе, така и поради липсата на доказателства по делото за образувано исково производство пред компетентния граждански съд, касаещо изплащането на трудовите възнаграждения на работника за месеците декември 2016 г.-май 2017 г.

Въз основа на систематичното и историческо тълкуване на цитираните разпоредби и след извършване на преценка за приложимия по време материален закон /чл. 142, ал. 1 АПК/ се обуславя извод, че административният акт, като издаден преди изменението на чл. 404, ал. 1, т. 12 КТ /в сила от 22.12.2017 г./, е незаконосъобразен. В конкретния случай, дължимостта на трудовите възнаграждения и неизползвания платен годишен отпуск на М. З. З. е въпрос на компетентността на съответния общ съд и представлява трудов спор по смисъла на чл. 357, ал. 1 във връзка с чл. 350, ал. 1 КТ, свързан с изпълнението и прекратяването на трудовото правоотношение.

С оглед изхода от спора и чл. 143, ал. 1 от АПК в полза на жалбоподателя следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в размер на 300.00 /триста/ лева /договор за правна защита и съдействие от 03.12.2018г./. На основание чл. 144 АПК във връзка с чл. 78, ал. 5 ГПК, въпреки липсата на фактическа и правна сложност на делото, и по аргумент от противното на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, следва да бъде отхвърлено като неоснователно направеното от процесуалния представител на ответника възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК,
Административен съд София - град, Второ отделение, 22-и състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], Предписания от № 2 до № 12, обективирани в Протокол за извършена проверка изх. № ПР1745535/19.12.2017г., издаден от инспектори в Дирекция „Инспекция по труда”- С., към Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, с адрес: [населено място], [улица], да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от Б. Н. Б. със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], вх.Б, ет.6, ап.44 сумата в размер на 300.00 /триста/ лева на основание чл.143 ал.1 от АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд.

Съдия: